

Den italienska tukthusstaten

Andrieux Daves

1929

Det härskande fascistiska partiet i Italien söker inbilla världen, att Italien är ett land där klasskillnaden och följaktligen även klasskampen är avskaffad, därför att "*klassens intressen äro underkastade statens*". Klassarbetet är här icke längre en dröm med pågriplig verklighet, påstår man. Visserligen äro arbetarna organiserade i fascistiska syndikat liksom arbetsköparna äro sammanslutna på samma sätt, men dessa uppgå i staten, och i staten sammansmältes deras eventuella motsättningar till ett gemensamt nationellt statsintresse, påstå fascisterna.

Fascisterna själva tröttna aldrig på att upprepa, att deras maktinnehav är liktydig med en social revolution. De söka inbilla världen, att deras stat är så märkvärdigt olik alla andra stater, att den i sig innesluter en helt ny princip. I själva verket är den ingenting annat än ett förkroppsligande av statsherraväldets princip. Ett parti har kommit i besittning av den politiska makten och inbillar sig vara i färd med att nydana samhället efter nya principer. I verkligheten tvingas det emellertid allt mer att anpassa sig efter kapitalismens reella maktställning.

Fascisterna tro sig som sagt, kunna sammansmälta klassmotsättningarna till ett *gemenskap i staten*. I detta syfte bygges staten politiskt upp på "korporationer" d. v. s. sammanslutningar av de olika samhällsgrupperna såsom industriarbetarnas korporation, lantarbetarnas, jordbrukarnas, transportarbetarnas, de fria yrkenas, vetenskapsmännens, handelsidkarnas, bankernas, prästerskapets o. s. v. Alla representera de var sina gruppintressen, men skola uppgå i det gemensamma statsintresset.

Liksom klasserna låtsas vara avskaffade, så äro också de politiska partierna avskaffade - förutom det härskande fascistpartiet förstås. Något partiliv existerar icke. Landets parlament skall därför heller icke sammansättas av partirepresentanter utan av representanter för de olika korporationerna, som representera de olika näringsintressena.

Men representanterna till parlamentet väljas icke fritt av de olika korporationerna. Allt vad man tillåter korporationerna är att *föreslå kandidater*. Varje korporation föreslår ett antal kandidater var och en efter korporationens storlek. Industriarbetarna nämner sina, industriidkarna sina, jordbruksarbetarna sina och bönderna sina, handelsarbetarna sina och handelsidkarna sina o. s. v. Tillsammans föreslå de olika korporationerna 800 kandidater.

När detta är gjort sammanträder det fascistiska partiets stora råd, gallrar ut och uppsätter till kandidater de personer, som bäst motsvara partiets intressen. Och finner stora rådet att de av korporationerna nämnda kandidaterna icke i tillräcklig grad motsvara de krav, som rådet ställer, har rådet full frihet att självt uppställa så många kandidater det behagar.

Antalet kandidater skall efter utgallringen icke uppgå till mer än 400. Det säger sig självt, att fascisternas stora råd icke låter någon kvarstå, som på ringaste sätt hyser oppositionella tänkesätt. Den röstning, som slutligen företages, och som skall motsvara de allmänna politiska valen i demokratiska stater, består endast däri, att de röstberättigade tillfrågas om de vilja rösta ja eller nej på de uppställda kandidaterna. Icke ja eller nej på varje enskild kandidat för sig, men på alla i en klump. Röstberättigad är var och en "producent som under en eller annan form deltar i frambringandet av den nationella rikedom". Detta valsätt innebär praktiskt taget, att valet i verkligheten är förrättat när det fascistiska partiets stora råd utgallrat de 400 kandidater, som skola väljas till parlamentet. Den därefter följande röstningen är blott ett skådespel eller en bluff. Skulle en korporation föreslå kandidater, som icke falla det stora rådet på läppen, så bli de alla utan vidare uteslagna från kandidatlistan och korporationen blir utan representanter, eller också utser rådet representanter för korporationen.

I slutet av mars företogs för första gången valen till parlamentet efter denna valordning, vilken infördes genom ett dekret i december månad 1928.

För att få en föreställning om parlamentets sammansättning kan nämnas, att jordbrukarnas förbund erhåller 40 platser i parlamentet och jordbruksarbetarna 27; industriidkarna 31 och industriarbetarna 26; handelsmännen 16 och handelsarbetarna 10; bankerna 10 och banktjänstemännen 6 o. s. v. Och det är då att märka, att alla dessa sammanslutningar äro helt och hållet fascistiska. Den enda organisation som icke är hundra procentig fascistisk, men som dock samarbetar med fascisterna, är de nationella katolikerna för vilka man reserverat 4 platser.

Mussolini hävdar, som sagt, att klassmotsättningarna äro avskaffade i Italien därför att klassen är underkastad statens intresse. Det nya representationssystemet till parlamentet skulle var en bekräftelse härpå. Man väljer icke längre politiskt efter partilinjer, man väljer efter de ekonomiska organisationernas linjer. Icke par-

tier representeras i parlamentet men landets olika näringsintresse. Och här sitta arbetare och arbetsköpare "broderligt" sida vid sida, gemensamt representerande det gemensamma nationella intresset.

Trots alla dessa konstgrepp och trots all yttre kamouflage så kvarstår dock det faktiska förhållande, att arbetareklassen är egendomslös och är tvingad att sälja sin arbetskraft till den egendomsbesittande klassen, precis som i alla andra kapitalistiska länder. Det är på detta ekonomiska faktum klasskillnaden grundar sig och de motsatta klassintressena existera. Den fascistiska diktaturen är ingenting annat än en klassdiktatur till upprätthållandet av denna faktiska klasskillnad.

Detta förändras icke därav, att man utfärdat en arbetets Magna Charta, ett arbetets frihetsbrev, i vilket det heter, att "den italienska nationen är en organism, vars liv, mål och aktionsmedel måste ställas högre än den enskilde individens lott". Detta är endast talesätt som i sig realiter innesluter den enskilde arbetarens slaveri under den italienska polisstaten.

Klasskillnadens reella existens framgår redan därav, att arbetsköparna ha friheter, vilka icke beviljas arbetarna. Arbetsköparna kunna avhålla sammanträden, kunna diskutera sina intressen och kunna välja sina ledare utan egentlig kontroll, vilket icke arbetarna kunna även om de skulle vara fascister.

I det beryktade "arbetets frihetsbrev" heter det, att *arbetet är en social plikt*, en fras, som saknas all verklig betydelse i ett kapitalistiskt land, där egendomsbesittning och arbetslösa inkomster befriar från denna "plikt" och där det för övrigt finns hundratusenden av arbetslösa. Därför säges det också längre fram, att *rätten till arbete är inskränkt*, vilket försto och främst innebär att arbetet reserveras för sådana arbetare, som utan protester underkasta sig det fascistiska slaveriet. Det heter vidare, att arbetsköparna ha rätt att giva företrädare åt medlemmar av det fascistiska partiet eller de fascistiska fackorganisationerna. I själva verket göres denna bestämmelse i det praktiska livet till en plikt. Arbetsköparna skola anställa sina arbetare genom den officiella fascistiska arbetsförmedlingen och i denna arbetsförmedling har det härskande partiet ett redskap till att utestänga ickefascistiska arbetare från arbetstillfällena.

Enligt lag av den 3 april 1926 heter det att *facklig sammanslutning är fri*, men, tillägges det, *blott lagligt bildade fackföreningar, stående under statens kontroll har rättighet att representera arbetet*.

Enligt arbetets Magna Charta har fackförening *plikt* att tillvarata arbetarnas intressen, men den har också rätt att pålägga dem offer. Och denna "rätt" är den fascistiska fackorganisationens väsentliga funktion, som utnyttjas till fördel för arbetsköparna på ett sådant sätt, att arbetarnas levnadsstandard befinner sig i ständigt och kontinuerligt sjunkande.

Samma aktstycke föreskriver, att *fastställandet av lönen skall ske med stöd av allmänna hänsyn och normer*. De fastställas med hjälp av den fascistiska statistiken, och den princip som skall följas är *utjämnandet av de skilda klassernas intressen och produktionens högre intressen*. Denna princip tillämpas på det sättet, att arbetarna få det allt sämre och sämre ställt.

Till stöd för detta påstående tillåta vi oss ur den engelska officiella regeringstidskriften "Ministry of Labour Gazette" återgiva några siffror hämtade från nov.-decembernumret. Siffrorna omfatta arbetslönerna i de förnämsta europeiska och nordamerikanska städerna och de visa att de italienska arbetarna under det fascistiska herraväldet är de sämst lottade.

Om man för en arbetare i London sätter reallönen till 100,0 så får man följande siffror:

- Filadelfia (U. S. A.) - 179
- Ottawa (Canada) - 157
- London - 100
- Stockholm - 83
- Amsterdam - 82
- Berlin - 66
- Brüssel - 55

- Prag - 48
- Rom - 39

Dessa siffror kunna tjäna som illustrationsmaterial till den förklaring som Mussolini för en tid sedan gav inför en representant till Anglo-American News Service:

”...De tider äro förbi, då arbetet var prissgivet åt kapitalets godtycko, då arbetsgivarna kunde handla efter förgottfinnande, läto arbetarna arbeta för hungerlöner och misshandlade dem. Fascismen har byggt upp en ny regim av social rättvisa. Om ni icke tror det så fråga Albert Thomas...”

(Albert Thomas, en renegat, f. d. socialdemokratisk minister, numera direktör för Internationella Arbetsbyrån i Genève. Han gjorde för en tid sedan ett besök i Italien under vilket han inför den internationella opinionen putsade Mussolinis stövlar och strödde blommor för den fascistiska regimen.)

Även ett par andra siffror torde kanske i detta sammanhang kunna intressera som illustrationsmaterial för den fascistiska friheten i Italien. I det tal som Mussolini höll den 10 mars på årsdagen av marschen till Rom, berörde han också den verksamhet, som utvecklats av undantagsdomstolen till statens skyddande. Av mer än 5,000 anklagade ha 4,000 frikänts och 275 dömts till mindre än 10 års tukthus. 771 personer ha dömts till mer än 10 år. Många av dem ha dömts till 20 och många till 30 års tukthus. Förutom alla straffen som understego tio 10 år utdelades 15,420 års tukthus. Mussolini anmärkte säkerligen mycket riktigt, att först han givit undersåtarna en *riktig känsla av staten*.

Alldeles säkert har Mussolini däri rätt.

Först han har lärt de italienska medborgarna riktigt känna statens verkliga innebörd, lärt dem känna den ofrihet och det tyranni som statsinstitutionen innebär för den enskilde. I staten är det mänskliga slaveriet drive till sin högsta spets, till universalitet. I detta avseende avviker dock icke det fascistiska Italien från det bolsjevikiska Ryssland. För den röda som för den svarta diktaturen är staten redskapet till människornas undertryckande och organiserandet av partiets herravälde. Och i detta avseende skiljer sig fascismen och bolsjevismen heller icke principiellt från andra statssamhällen. Det är ingen artskillnad, blott en gradskillnad mellan dem och de andra, även de s. k. demokratiska samhällena.

I Italien som i Ryssland påstår man sig ha genomfört en samhällsförändring till arbetarnas fördel, men arbetareklassens ofrihet utgör i båda en konstitutiv del av samhällsbyggnaden. Och under varje statssocialistisk form skall man uppnå enahanda resultat. Därför är den syndikalistiska inställningen kontra staten den enda, som kan leda fram till en fri samhällsform.

De fascistiska fackorganisationerna stå, som vi redan betonat, under statens polisuppsikt. Förut blevo fackorganisationernas ledare eller funktionärer utsedda direkt av staten, men i föl utfärdades en ny bestämmelse, som säger: ”...med hjälp av särskilda för detta syfte upprättade (stats) institutioner och med hjälp av en daglig oavbruten förbindelse med inrikesministeriet och det fascistiska partiet, skall det sörjas för att ledningen av fackorganisationerna endas blir anförtrödd sådana som ha bildning, erfarenhet och ansvarskänsla nog och dessutom äro i besittning av en motsvarande moralisk renhet. Korporationsministeriet sörjer icke blott för att besätta de ledande ställningarna, men sörjer även för att icke tillförlitliga personer avlägsnas. Det håller sig dessutom underrättat om allt vad ledarna och organisationerna företaga sig. Det övervakar ledarnas politiska och privata liv och håller sig underrättat om den inflytelse de ha över medlemmarna.”

Denna ”reform” tar sikte på att öka det statliga löneslaveriet och den statliga poliskontrollen över arbetarnas organisationer och följaktligen ännu starkare inknappa den marginal för personlig rörelsefrihet, personligt initiativ och personlig verksamhet som även den mest ”fulländade” polisstat måste lämna. Den italienska fascismen närmar sig med stora steg idealet för tukthusstaten, alla tyranners gemensamma idol.

Det Anarkistiska Biblioteket

Andrieux Daves
Den italienska tukthusstaten
1929

Syndikalismen Årgång 4 1929

www.anarkistiskabiblioteket.se